

MARNO JÁNOS

Hommage a Gilles Deleuze

2024. MÁRCIUS

Csütörtök este ücsörgök szűkös
cselédszobánkban a kereveten,
melyet halott barátom készített
ezerkilencszázhetvennégy vagy
75-ben nekem, hogy legyen hol
kihevernem tucat kudarcomat,
melyekről jobb, ha hallgat az ember.
Feleségem ilyenkor már alszik
odabent az utcai szobában,
utcai ruhájában, amelyet
én már évek óta nem viselek,
és nem is tervezem, hogy viselni
fogok. Nem látom magam fekete
düftin nadrágban, melyre a fiam
próbált emlékeztetni a minap.
Salamandert sem látott a lábam.
Halálom maholnap napirenden,
s a világ is végét járja bennem.
Uramisten! és ha még sincs isten?!
Mire megyek egy kerekesszékkal,
ha nincs hozzá franciaerkélyem?

Tulajdonképpen

Raymond Chandler és
Kertész Imre emlékének

Itt van nekem ez az ablak. Talán
nem olyan magas, mint a Chandleré,
nekem azonban elég ahhoz, hogy
jó szívvel kivesssem magam rajta.
Nem telik bele két másodpercbe,
maximum háromba, hogy talajt
fogjak, és szétloccsanjon a fejem.
Az, ami egyelőre összetart
idefenn, és gyötör szüntelenül,
hogy én is vele tartsak, óvjam
épségét, miként ő gondoskodik
rólam, valahányszor elegendem van.
Amikor rogyásig terhemre van
lenni. És ugranom kell, mivel
az a két vagy három másodperc max.,
az a súlytalanság élményével
ajándékozhat meg *tulajdonképpen*.